

Η αμαρτία της Δύσης

/ Γνώμες

Ο Χριστός έδειξε με πολλούς τρόπους την ευσπλαχνία και την αγάπη του προς τους ανθρώπους. Κάποια φορά χόρτασε χιλιάδες ανθρώπους (οι άντρες μόνο ήταν πέντε χιλιάδες) με πέντε ψωμιά και δύο ψάρια. Οι άνθρωποι είχαν μείνει κοντά του μια ολόκληρη μέρα, αδιαφορώντας για το ότι βρισκόντουσαν χωρίς τροφή και νερό στην ερημιά. Ο Χριστός συγκινήθηκε από την προθυμία τους και δεν θέλησε να τους διώξει νηστικούς (Κυριακή Η΄ Ματθαίου).

- του π. Δημητρίου Μπόκου

Τί ωραία! θα πουν μερικοί. Γιατί όμως ο Χριστός δεν κάνει το ίδιο και σήμερα; Γιατί δεν δείχνει την ίδια ευσπλαχνία στα εκατομμύρια και δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας; Γιατί δεν επεμβαίνει με τον ίδιο θαυματουργικό τρόπο και τώρα, για να λύσει μια και καλή το επισιτιστικό και

οικονομικό τους πρόβλημα; Τί θα του στοίχιζε;

Η απάντηση βρίσκεται στα λόγια που είπε ο Χριστός στους μαθητές του, όταν του είπαν ότι οι άνθρωποι πείνασαν ήδη και δεν υπάρχει τίποτε στην έρημο εκεί να φάνε.

Με τέσσερες λέξεις ο Χριστός ξεκαθάρισε το θέμα: «Δότε αυτοίς υμείς φαγείν». Δικό σας θέμα, λέει, δική σας ευθύνη. Δώστε τους εσείς να φάνε. Μα δεν έχουμε παρά πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, διαμαρτυρήθηκαν οι μαθητές. Πώς θα χορτάσουμε τόσο πλήθος; Αλλά και ο Χριστός επιμένει. Δώστε ό,τι έχετε. Φέρτε τα εδώ, αυτά ακριβώς τα λίγα που έχετε.

Ήθελε να προσφέρουν οι μαθητές του ό,τι είχαν, τα λιγοστά τους τρόφιμα, χωρίς να σκεφτούν, μα εμείς πώς θα ζήσουμε; Τί θα φάμε εμείς, αν τα δώσουμε αυτά τα λίγα έστω που έχουμε; Από τη στιγμή που οι μαθητές υπακούουν και προσφέρουν ό,τι είχαν, αδιαφορώντας για τον εαυτό τους, ο Χριστός κάνει μια απλή κίνηση. Ευλογεί τη μικρή εκείνη προσφορά και την πολλαπλασιάζει απεριόριστα. Έφαγαν όλοι και χόρτασαν. Και τα περισσεύματα ήταν πιο πολλά από τα αρχικώς προσφερθέντα.

Το ίδιο λέει και σε μας σήμερα ο Χριστός. Πεινούν οι άνθρωποι στον κόσμο; Δώστε τους εσείς να φάνε. Έχετε λίγα και δεν φτάνουν για όλους; Κανένα πρόβλημα. Δώστε εσείς από αυτά τα λίγα που έχετε και μη σας νοιάζει. Για τα παραπέρα θα φροντίσω εγώ. Έστω και ένα δίλεπτο αν έχετε μόνο, δώστε το. Θα ευλογώ εγώ ό,τι δίνετε και θα φτάνει για όλους. Εσείς δείξτε το ενδιαφέρον, την αγάπη σας. Μη νοιάζεστε τί θα απογίνετε εσείς αν δώσετε τα λίγα που έχετε.

Το πρόβλημα λοιπόν είναι δικό μας. Και πρέπει να το λύσουμε εμείς και όχι ο Θεός. Και το κακό δεν είναι ότι δεν έχουμε να δώσουμε, αλλά ότι έχουμε πάρα πολλά, το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου της γης, αλλά η αδιαφορία μας, ο ατομισμός μας, η υποδούλωσή μας στη φιλήδονη υπερκατανάλωση, δεν αφήνουν περιθώρια για να σκεφτούμε και αυτούς που πεινάνε.

Αυτή είναι η μεγάλη αμαρτία μας, η αμαρτία της Δύσης, του πολιτισμένου κόσμου.

Γιατί λοιπόν να λύσει θαυματουργικά το πρόβλημα της φτώχειας ο Χριστός;